

Het Internationaal Theosofisch Centrum in Naarden

Een korte geschiedenis - deel I

- Arend Heijbroek

Arend Heijbroek was voorzitter van de TVN en van de P.C. Meuleman stichting, tussen 1987 en 1993 van het ITC. Sinds 2009 is hij weer voorzitter ITC.

Het Internationaal Theosofisch Centrum (ITC) in Naarden, dat in dit jaar 2012 het honderdjarig bestaan van St. Michael's House of het 'Grote Huis' herdenkt, kent een bewogen geschiedenis waarin haar voortbestaan meerdere keren bedreigd is geweest.

Thans heeft het een stevige basis. Dit artikel geeft een overzicht van het verleden van 'het Centrum', al is de complexe geschiedenis van het ITC nauwelijks kort samen te vatten.

In een volgend artikel wordt stilgestaan bij de huidige situatie en de toekomst van het ITC.

Het ITC is gelegen op het meest noordelijk punt van de Utrechtse heuvelrug. Het kan haast niet anders of mensen hebben al in oude tijden op deze droge grond gewoond, terwijl zij in de voormalige zee en de vruchtbare omliggende drassige gronden hun voedsel bijeengarden. Grafheuvels en vondsten van Romeinse munten in de buurt wijzen hier ook op. De vesting Naarden lag vanaf de 14e eeuw strategisch aan het eind van de droge, begaanbare heuvelrug op de weg naar Amsterdam. In de 17e en 18e eeuw is in de buurt zand afgegraven voor de aanleg van

Amsterdam. De sloten en lager gelegen weilanden in de omgeving van het ITC zijn hiervan nog getuigen en dragen bij tot de schoonheid van het gebied. In de 19e eeuw werd het gebied steeds beter ontsloten en werden hier landhuizen gebouwd voor rijke Amsterdammers. Eén van de relatief recente villa's was het huis voor de Amsterdamse bankiersfamilie Van Eeghen. Het huis 'De Duinen' werd in 1912 gebouwd onder architectuur van Th. Rueter. Hij heeft ook een groot deel van het interieur ontworpen. De tuin is ontworpen door L.A. Springer en werd in 1920 aangepast door D.F. Tersteeg. Zowel huis als tuin staan op de monumentenlijst van de provincie Noord Holland.

Schenking aan de Theosofische Vereniging

Na haar scheiding in 1921 kreeg mevrouw Mary van Eeghen-Boissevain het landgoed 'De Duinen' uit de boedel. Zij ontving in haar huis onder andere de beroemde Indiase dichter Rabindranath Tagore. Hij nodigde haar vervolgens uit om naar India te komen. Daar ze van plan was om langer in India te blijven, vroeg ze haar zoon om het huis te verhuren. Tijdens een bezoek aan Tiger Hill kreeg ze een spirituele ingeving waarbij haar werd opgedragen om een bepaald werk op zich te nemen op het landgoed. Het was echter nog niet duidelijk welk

Huis
De Duinen,
rond 1920

Over de eerste jaren van het ITC is het beeld niet compleet, omdat het archief in de oorlog verloren is gegaan, wellicht vernietigd door het bestuur. De geschiedenis tot en met de oorlog is gebaseerd op documenten die individuele bestuursleden thuis hadden bewaard en die zich nu in het archief van het ITC bevinden.

werk ze op zich moest nemen en wat ze met het huis moest doen. Ze had sterk het gevoel dat ze haar leven moest invullen met een belangrijk doel.

Nadat ze astrologie ging studeren werd ze in maart 1923 lid van de Theosofische Vereeniging Nederlandse Afdeling (TVNA, nu TVN). Kort daarop ontmoette ze op de landdag van

de Gooise loge 'Pa Fricke', één van de pioniers uit de beginfase van de TVNA. De heer W.B. Fricke bezocht het landgoed en vertelde haar: 'Mevrouw, er is hier zo'n geweldige invloed van engelen, besluit niet te gauw ergens toe, als de tijd daar is komt het wel.'

In hetzelfde jaar kwam ze in contact met de Vrij Katholieke Kerk (VKK) en werd zij in december 1923 door priester Schuurman, de eerste VKK priester in Nederland, gedoopt. In 1924 vertelde Pa Fricke haar: 'De engelen-invloed is zo toegenomen, ik geloof dat u niet lang meer hoeft te wachten.' Toen hoorde ze dat de heer P.M. Cochius (zie Theosofia, april 2008) op verzoek van Annie Besant een landgoed zocht in Holland waar Bisschop J.I. Wedgwood zou kunnen beginnen om drie of vier jongelui op te leiden in ceremonieel werk. Nog in datzelfde jaar verhuisde Wedgwood naar het huis 'De Duinen' en werd er een kleine particuliere kapel gebouwd, gewijd aan de aartsengel Sint Michael en alle Engelen. In 1925 wilde mevrouw Van Eeghen het landgoed aan Wedgwood schenken, maar deze weigerde dit aan te nemen, daar hij vond dat het een breder doel moest dienen, geworteld in theosofisch werk. Later dat jaar werd het Centrum bezocht door George en Rukmini Arundale en Annie Besant van de Theosophical Society (TS). Mevrouw Van Eeghen bood toen het hele landgoed van 17 hectare en het huis aan Annie Besant aan, voor de dienst aan de Meesters. Annie Besant accepteerde dit aanbod in Hun naam en de Stichting Sint Michael werd op 11 september opgericht, later dat jaar gevolgd door de Annie Besant

loge, een Montessorischool, een loge van de Gemengde Vrijmetselarij, een afdeling van de Orde van de Ster, de Tafelronde, een genezingsgroep en de 'World League of Motherhood'. Later werden hier onder andere zeer actieve kunst- en toneelactiviteiten aan toegevoegd. Enkele toneelstukken van de 'St. Michael's Players' zijn bewaard gebleven.

De kapel in 1925

Wedgwood werd Hoofd van het Centrum. Merkwaardigerwijs werd er geen formele relatie met Adyar gecreëerd. Zowel Annie Besant als George Arundale werden als President van de TS erevoorzitter van het ITC. C. Jinarajadasa, de vierde President van de TS, besloot deze titel niet over te nemen, waarna dit gebruik verviel.

Doelstellingen van het Centrum

In de oprichtingsakte van de Stichting staat als doelstelling: het bevorderen van Algemene Broederschap en Internationale Vrede, door middel van het handhaven en bevorderen van al zodanige sociale, politieke, religieuze, opvoedkundige en andere stromingen

die dit beginsel naar het oordeel van het bestuur bevorderen. In 1959 werd de term 'politieke' activiteiten veranderd in 'theosofische'. In de jaren dertig waren politieke discussies voor jonge TS leden duidelijk van belang. In de jaren zeventig werd de doelstelling aangevuld met 'dedicated to the Service of the Hierarchy and Aims at Providing a Worthy Channel for Their Work', vertaald in het Nederlands: opgedragen aan de Dienst van de Hiërarchie en tracht een waardig Kanaal te zijn voor Hun Werk. Daar de officiële doelstellingen in juridische documenten vermeld staan, is uiteindelijk voor de huidige omschrijving gekozen: De stichting heeft ten doel het beginsel van universele broederschap en vrede te bevorderen, geïnspireerd door de hoogste menselijke waarden, met de wil de wereld te dienen en in het besef van de Eenheid van Het Leven in alles en allen. In de praktijk betekent dit dat de stichting tracht de doeleinden van de Theosophical Society te bevorderen.

Onder 'geïnspireerd door de hoogste menselijke waarden' wordt nadrukkelijk de bovenvermelde Engelse aanvulling bedoeld, zoals in de notulen van de Council is vastgelegd.

Het rampjaar 1928

De oorspronkelijke kapel, met plaats voor 18 personen en 30 houten krukjes, werd in 1925 binnen 10 dagen uitgebreid met nog eens 60 plaatsen. Dit verleidde Annie Besant tot de opmerking: 'Ik zal nooit meer zeggen dat de Hollanders langzaam zijn.' In 1928 werd op die plek een grote kerk met plaats voor 400 mensen gebouwd, waar nu de Garden of Remembrance is. Als gevolg van blikseminslag brandde de kerk op 12 augustus af, dertien dagen na de wijding en 10 dagen na de wijding van de heer A.G. Vreede als bisschop van de VKK! Vervolgens werd het oostelijk deel van de grote Maçonnieke tempel gebruikt als kerk, het grote gebouw (10 bij 30 meter) dat eerder in 1928 in

De kerk in 1928; links de kleine oude kapel, rechts de grote kerk, vlak voor de brand.

gebruik was genomen en op de plaats van de huidige Besant Hall stond. De theosofische loge kreeg een eigen gebouw op het ITC, op de plek waar nu de kapel van de VKK staat.

Verkoop en stichting van Tekels Park in Camberley, Verenigd Koninkrijk

Na de brand in datzelfde jaar wilde Wedgwood het Centrum naar Engeland verplaatsen. Mevrouw van Eeghen weigerde dit, zij vond dat een spiritueel centrum niet verplaatst kon worden. Dit werd later nadrukkelijk door C.W. Leadbeater bevestigd. Toch wilde Wedgwood zijn plannen doorzetten, waarvoor hij toestemming kreeg van Annie Besant. Om de aankoop van Tekels Park mogelijk te maken, kocht Mevrouw Van Eeghen in 1929 het vier jaar eerder door haar geschonken St. Michaels House en het oostelijk deel van het Centrum (ongeveer 10 hectare met garage en portierswoning) terug, voor 80.000 gulden. Bovendien werden de verzekeringsgelden na de brand van de kerk onder beheer van Wedgwood gesteld. Het westelijk deel van het Centrum, met de gebouwen voor de activiteiten, bleef eigendom van de Stichting. Wedgwood verhuisde naar Tekels Park, waar hij in 1951 overleed. Het is duidelijk dat deze veranderingen, namelijk het vertrek van Wedgwood, en de financiële adering van het ITC niet de bedoeling waren bij de donatie en oprichting van het Centrum. Dit was dan ook het begin van een heel moeilijke periode voor het Centrum. Het bestuur zat praktisch zonder middelen. Mevrouw Van Eeghen had in feite haar kapitaal weer nodig om van de inkomsten daaruit te kunnen leven. In 1932 kocht de Stichting het huis en 7.5 hec-

tare terug van Mevrouw Van Eeghen, voor 80.000 gulden. Daar de Stichting nauwelijks eigen middelen had bleef een resterende schuld aan haar over van 70.000 gulden, een enorm bedrag in die tijd. Met name de exploitatie van St. Michael's House drukte zwaar op de Stichting; verschillende opties ter leniging van de nood werden besproken. De eerste jaren werd van jaar op jaar naar een oplossing gezocht en werden brieven rondgestuurd met verzoeken om donaties. Verhuur aan theosofische groepen, verhuur aan derden en verkoop waren regelmatig terugkerende opties. In 1934 werd het huis gehuurd door een groep jonge TS leden. Nog in 1935 waren er serieuze plannen om St. Michael's House te verkopen, daar het huis structureel moeilijk te exploiteren zou blijven en – volgens George Arundale in een fonds wervingsbrief aan Vrienden van het ITC - voor het werk zelf niet strikt noodzakelijk was. In 1936 werd het huis gehuurd door George Arundale en betaald door John Coats, de latere zesde President van de TS.

Velen waren echter van mening dat het Centrum, inclusief St. Michael's House, intact moest blijven als het Theosofisch Centrum voor Europa. Het huis was onder andere van belang voor de ontvangst van een groot aantal buitenlandse gasten. Dit betekende dat de schuld aan mevrouw Van Eeghen moest worden afgelost. Ondanks de recessie kwamen vanuit de hele wereld grote en kleine giften binnen. In Engeland werd het 'Camberley-Huizen Fund' opgericht, met als doel om de 'occulte' schuld aan het Centrum in te lossen. George Arundale benadrukte dat Tekels Park pas 'erkend' zou worden als het bestaansrecht van Naarden veilig zou

zijn gesteld. Dit was uiteraard een behoorlijke uitdaging, daar de TS-leden in Engeland tijdens de recessie ook al werd gevraagd om bij te dragen aan het Centrum van Tekels Park. Zo'n £ 3700 (ongeveer 37.000 gulden tegen de koers van die tijd) werd tot 1937 bijeengebracht en naar Nederland overgemaakt. Door een gift uit de Verenigde Staten werd de schuld aan mevrouw Van Eeghen voldaan en werd vervolgens de schuld van Tekels Park aan het ITC als afgelost beschouwd.

toch al als 'verloren' werd beschouwd! Over de oorlogsjaren is alleen nog een uitgebreid verslag van de toenmalige penningmeester beschikbaar. Houthakkers werden in dienst genomen voor de verkoop van hout en takkenbossen aan leden van het Centrum die in de buurt woonden. Ook zelfgekweekte groenten en fruit waren een bron van inkomsten, evenals de verkoop van de aanwezige kolenvoorraad en overtollig meubilair. De vleugel 'ging' voor 3.000 gulden! Het bos had in de oorlog veel schade

Gebouw van de Annie Besant loge, later hostel voor jonge gasten

De oorlogsjaren

Om confiscatie door het Duitse regime te voorkomen, werden de statuten in december 1940 veranderd, en werd het ITC officieel een kerkcentrum. Alle verwijzingen naar de TS en Engelse contacten werden verwijderd en de gedenksteen van Annie Besant werd zelfs verplaatst naar de privé tuin van mevrouw Van Eeghen.

De kerkactiviteiten werden voortgezet; de theosofische loge werd verzocht om naar Drafna te verhuizen, omdat dit landgoed, met een theosofische school,

geleden, ook door grootschalige diefstal van hout. De Duitse bezetters hebben ondanks de – wellicht wat doorzichtige - kerkstatus diverse keren getracht het ITC te vorderen. In januari 1943 werd de Stichting gedwongen opgeheven en werd op alle bezittingen beslag gelegd. De bewoners van St. Michael's House mochten er blijven wonen. In juli van dat jaar werd de beslaglegging opgeheven, maar de Stichting moest wel opdraaien voor de kosten van de liquidateur. Van april tot december 1944 heeft de Duitse Weermacht St. Michael's House gevorderd

voor de huisvesting van een Duitse officier en moesten de bewoners het huis op korte termijn verlaten. Hoewel de bijdragen van de buitenlandse leden van het Centrum in de oorlog stopten was de financiële situatie na de oorlog iets beter dan daarvoor, omdat in die periode door gebrek aan materialen bijna niets aan onderhoud kon worden gedaan. Hierdoor was de staat van onderhoud van de gebouwen wel sterk achteruit gegaan.

Na de oorlog

Na de oorlog is het werk weer met grote inzet voortgezet. De P.C. Meuleman stichting, eigenaar van de panden van de TVN in Amsterdam, was zo genereus om een lening te verstrekken, waarmee het noodzakelijke onderhoud kon worden uitgevoerd. Verschillende keren werden heel grote bijeenkomsten georganiseerd. De wijding van bisschop De Vogel in 1948 trok bijvoorbeeld meer dan 500 mensen! Velen kwamen kamperen om – vaak met het hele gezin – de vakantie op het Centrum door te brengen. Anderen verbleven in huizen van leden van het Centrum in de buurt. Vlak na de oorlog werd een huis in de buurt gehuurd om gasten te kunnen ontvangen. Het vooroorlogse logegebouw kreeg de bestemming van hostel met twee slaapzalen, maar dit onderkomen was in feite alleen geschikt voor jongeren. In 1960 werd op initiatief van een groep Theosofische studenten uit Delft een gastenverblijf gebouwd, het huidige Arundale House, dat voorzag in ruim 20 slaapplekken. De focus van het werk veranderde in de loop van de jaren. Mede onder invloed van de lezingen van professor J.E. van der Stok werd in de jaren na de oorlog

veel aandacht besteed aan de occulte aspecten van het Centrum. Geleidelijk aan is het accent verlegd naar de generatie van het denken van de mens.

Een tweede ramp gebeurde in 1966 toen de oorspronkelijke Besant Hall in vlammen opging, waarbij ook de bibliotheek verloren ging. Soms geeft een ramp echter ruimte voor iets nieuws. Rukmini maakte zich toen sterk voor de bouw van een grote en moderne nieuwe Besant Hall, met een aparte moderne kapel voor de VKK.

De oude Besant Hall, met in het achterste deel de VKK.

Relatie met de Vrij Katholieke Kerk (VKK)

Eén van de dingen die opvallen bij het lezen van de notulen van de toenmalige Trust Board (raad van vertrouwen) tot 1940, is de heel nauwe band met het werk van de VKK in die periode. Uit de notulen blijkt dat het bestuur van het Centrum zich intensief bezighield met de aankoop en financiering van het kerkorgel, met wie daarop mocht spelen en wie niet, en wie nog aanvullende lessen moest volgen omdat het huidige spel als onvoldoende werd beschouwd! Het Centrum betaalde de koster, droeg

bij in de kosten van kerkgewaden, dekte een deel van de exploitatietekorten van de kerk en was actief betrokken bij de benoeming van de priesters. Een en ander kan worden verklaard doordat de kapel werd geacht een privé kapel te zijn, in feite van mevrouw Van Eeghen. Het ITC heeft altijd alleen een relatie met de lokale kerkgemeente gehad, destijds met uitzondering van de benoeming van priesters.

In de loop van de jaren is de relatie tussen het Centrum en de VKK losser geworden en is het profiel van het Centrum zelf alleen theosofisch. Hoewel veel TS-leden tevens zijn aangesloten bij de Liberal Catholic Church of de VKK, staat deze kerk geheel los van de TS. De relatie van het ITC met de lokale VKK-gemeente is en blijft uniek. Rukmini noemde de kerk 'a power-house' van het ITC. Na de brand van de oude Besant Hall ontwikkelden de kerkgemeente en het bestuur van het ITC plannen om een nieuwe kapel te bouwen, net zoals er ook tempels van verschillende wereldgodsdiensten in Adyar te vinden zijn. Via de penningmeester van het ITC zijn toen gelden ingezameld. De opbrengst hiervan was echter nog niet voldoende. In die tijd kende de overheid een subsidieregeling voor de bouw van kerken. Die subsidie werd echter alleen verstrekt als de kerk zelf zou bouwen, en niet het ITC. De enige mogelijkheid voor het ITC was om een perceel in erfpacht af te staan voor de minimale duur van 40 jaar, zoals door het ministerie was vastgesteld. De erfpachtconstructie was dus een noodoplossing met de bedoeling om na 40 jaar een en ander weer terug te draaien naar de oorspronkelijk bedoelde situatie. Dit is altijd de intentie gebleven van ITC en VKK. Dit erfpachtcontract liep per 1 juli 2011

af en is inmiddels vervangen door een doorlopend huurcontract. De goede relatie tussen ITC en de kerkgemeente is gebleven. De overgang tussen erfpacht met 'eigen' VKK kapel naar – symbolische - huur van de kapel, in eigendom van het ITC, is dan ook heel harmonieus verlopen.

George en Rukmini Devi Arundale

Een beschrijving van de geschiedenis van het ITC kan niet zonder aandacht te besteden aan de grote bijdragen van George en Rukmini Arundale. Zij kwamen voor het eerst op het Centrum op 24 december 1924, op uitnodiging van bisschop Wedgwood, voor de kerstviering en de priesterwijding van Oscar Köllerstrom. Ze verbleven die winter op het kasteel van Baron Van Pallandt in Ommen, op uitnodiging van Krishnamurti. Ze kwamen terug naar het ITC in juni en juli 1925. Ook Annie Besant logeerde daar toen verschillende maanden, wat leidde tot de schenking van het landgoed door mevrouw van Eeghen. Dit was het begin van een groot aantal bezoeken en een nauwe band met de Arundales. In 1930 volgde George Arundale bisschop Wedgwood op als Hoofd van het Centrum. Toen George Arundale in 1934 internationaal President van de TS werd, volgde Rukmini hem op als hoofd van het Centrum en zij behield deze functie tot haar dood in 1986. Bij ieder bezoek van de Arundales kreeg het werk op het Centrum een enorme – en vaak heel praktische – impuls. In 1931 overwogen de Arundales zelfs om op St. Michael's House te komen wonen. In 1932 stelde Arundale voor om de vrijmetselaars-, of maçonnieke tempel algemener te gebruiken en het westelijk deel van dit houten

gebouw Besant Hall te noemen. Zijn actieve betrokkenheid om de financiële problemen van het ITC in de jaren dertig van de vorige eeuw te helpen oplossen mag niet onvermeld worden. Zijn inbreng was hier cruciaal voor het voortbestaan van het Centrum.

Rukmini probeerde voortdurend om jongeren bij het werk te betrekken. In 1932 nam ze het initiatief om een Ashrama te bouwen voor jonge theosofen. Ook had ze grote belangstelling voor kunst en het welzijn van dieren. Ze had de intentie om het ITC een meditatiecentrum te laten zijn, dat alle religies vertegenwoordigde. Om dit inhoud te geven kreeg ze een heel mooi Boeddhabeeld dat ze zag als het begin van nieuwe vormen van meditatie en spirituele activiteiten.

George en Rukimini Arundale in de tuin van St. Michael's House

Rukmini nam als hoofd van het Centrum alle belangrijke beslissingen. Daar zij op afstand in Adyar woonde, leverde dit geen gemakkelijk bestuursmodel op. Het bestuur was hierdoor niet voldoende besluitvaardig en besluiten van het bestuur werden soms door haar teruggedraaid. Desondanks werkte dit al die jaren, vanwege het grote respect dat men voor Rukmini had. Rond 1980 ging Rukmini op zoek naar een opvolger. Men vertelde haar toen echter dat er geen tweede 'Rukmini' kon zijn en dat er op termijn een nieuw bestuursmodel gevonden moest worden. Rukmini accepteerde dit en liet de opvolging open.

Relatie met Adyar

De relatie met Adyar is niet altijd eenvoudig en eenduidig geweest. Zowel Annie Besant als George Arundale waren als erevoorzitter van het ITC nauw betrokken bij het Centrum. C. Jinarajadasa, de vierde President van de TS, had de merkwaardige opvatting dat het ITC vooral een kerkcentrum was en, hoewel hij erkende dat het ITC een occulte link had met de President van de TS, heeft hij toch verder afstand gehouden van het werk van het Centrum. Ook Sri Ram, vijfde President van de TS, heeft geen actieve rol op het Centrum gespeeld. Hij liet dit klaarblijkelijk over aan zijn zus Rukmini, waardoor er toch een relatie met Adyar bestond, zij het niet officieel. Na de dood van Rukmini Devi in 1986 ontstond er een nieuwe situatie.

Het toenmalige bestuur had de tijd genomen om over een nieuw bestuursmodel na te denken. Men zocht een model met de volgende kenmerken: er diende een directe en onlosmakelijke

relatie met de TS Adyar te worden gelegd, waarbij de President van de TS bevoegdheden kreeg waardoor de theosofische identiteit zou worden gewaarborgd. De functie van een alles beslissend Hoofd werd afgeschaft; het bestuur ter plekke zou in gezamenlijk overleg alle lopende zaken moeten behartigen. Radha Burnier, sinds 1980 internationaal President van de TS, kon zich volledig in dit model vinden. In 1988 heeft het bestuur van de Stichting de nodige wijzigingen in de structuur en statuten van de Stichting aangebracht, als gevolg waarvan het ITC een onafscheidelijk deel van de TS Adyar is geworden.

Mede als gevolg van de veranderingen van de afgelopen 25 jaar heeft het ITC zich duidelijk geprofileerd als het Europese thuis van de TS. De behoefte werd gevoeld om de accommodatie voor binnen- en buitenlandse gasten te verbeteren. Door bijdragen vanuit de hele wereld werd het mogelijk om Crystal House en Hall te bouwen. Dit was op zichzelf een wonder, gelet op de wankelende financiële situatie in het verleden.

Samenvatting

Wat kunnen we leren van de stichting en geschiedenis van dit spirituele Centrum? Twee dingen vallen op:

Hoewel de doelstellingen van het Centrum gelijk zijn gebleven, is de manier waarop dit vorm wordt gegeven in de loop van de jaren veranderd. Theosofie blijft een levende zaak, waarbij steeds weer wordt getracht om de vorm aan te passen aan de mogelijkheden en eisen van de tijd. Werken in een spiritueel centrum is en blijft bovendien mensenwerk. Waar mensen samen komen voor dit werk ontstaat energie.

Zelfs een paar mensen kunnen dan beren verzetten. Een spiritueel centrum is echter ook een leerschool en de energie kan wel eens tot uitbarstingen leiden. In een van de annalen van het ITC staat beschreven dat dit spiritueel Centrum een experiment is. Traditioneel werden centra opgezet rond een spirituele school of leraar, met een duidelijke autoriteit. Voor het eerst is er nu een centrum waarbij het werk wordt vormgegeven door de gezamenlijke inspanning en zoektocht van –gelijkwaardige– werkers. Dit is de uitdaging, nu en in de toekomst.

Over de huidige situatie en de toekomst van het ITC meer in een volgend artikel.

Word Vriend van het Internationaal Theosofisch Centrum (ITC)

Gedurende de afgelopen 85 jaar hebben veel Vrienden uit binnen- en buitenland het ITC ondersteund. Wist u bijvoorbeeld dat het in 2011 mogelijk was om in de keuken van Arundale House nieuwe keukenkastjes te plaatsen, dankzij de contributies van de Vrienden?

Word Vriend, meld u aan: e-mail: info@itc-naarden.org
www.itc-naarden.org

Op 3 maart 2012 vindt er weer een Vriendendag plaats. Aanvang 10.30 u. Dan wordt er stilgestaan bij het feit dat St. Michael's House 100 jaar geleden werd gebouwd. Er zijn inleidingen en er is een kleine tentoonstelling in de Besant Hall over de geschiedenis van het Centrum. Alle leden van de TVN zijn hierbij uitgenodigd!